

Het kleine
egeltje en
de kameleon

Het kleine egeltje en de kameleon

Tekst Marit ter Maten-Goessens

Illustraties Sophie Ring, Studio Phie

Boekverzorging Buitenspel, Meppel

ISBN 9789033834394 / NUR 210

© 2022 UITGEVERIJ ARK MEDIA - LEEUWARDEN

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ark Media is onderdeel van
Royal Jongbloed Publishing.

www.royaljongbloed.com

Het kleine egeltje en de kameleon

Tekst Marit ter Maten-Goessens

Illustraties Sophie Ring

 ark media

Leo

Emèl

Ela

Oom Mano

Vader Emèl

Moeder Emèl

Sis

Sas

Inhoud

- 1 Tikkertje 6
- 2 Puzzelstukjes 12
- 3 Leo de kameleon 16
- 4 Sis en Sas 19
- 5 Aanpassen 21
- 6 Slimme plannetjes 26
- 7 Jezelf zijn 29

Napraten 32

Speuren 34

Wie hebben dit boek gemaakt? 36

1 Tikkertje

‘Kom op Emèl, doe gewoon mee! Het is toch superleuk om tikkertje te spelen?’ Het is pauze op school en iedereen speelt buiten. Kas de haas heeft net voorgesteld om tikkertje te spelen. Hij houdt van rennen en is erg snel. Logisch, want

hij is een haas. Al kan Pip de muis er ook wat van! Maar Emèl heeft helemaal geen zin. Zijn pootjes zijn heel kort, en het rennen en duwen vindt hij niet fijn. Hij doet liever rustige spelletjes, zoals schommelen of bellenblazen.

Zijn klasgenootjes kijken hem afwachtend aan. Wat moet hij zeggen? Zouden ze hem nog wel aardig vinden als hij niet meedoet? Hij kijkt op en zegt: 'Tuurlijk doe ik mee.' Maar jaloers kijkt hij naar Dana de das, die heerlijk aan het bellenblazen is.

Als Emèl aan het eind van de schooldag naar huis loopt, staat zijn moeder hem in de deuropening op te wachten. Wat is zijn moeder toch lief, ze wacht hem altijd op. 'Ha Emèl, hoe was je dag?' vraagt ze wanneer hij bijna bij de deur is. Emèl glimlacht en zegt: 'Goed, het was leuk.' En dat meent hij ook. Even denkt hij terug aan het tikkertje spelen. Ze spelen al vier dagen achter elkaar tikkertje. Ook deze keer zaten zijn stekels helemaal vol met blaadjes en zand door al dat rennen.

Maar na tikkertje heeft hij geschommeld met Pip en Dana, dat was wél leuk. En terug in de klas hadden ze het over dieren uit Afrika.

Emèl heeft toen verteld dat zijn oom Mano in Afrika woont en een paar dagen bij hen komt logeren.

‘Fijn dat je het naar je zin hebt gehad’, lacht zijn moeder. Ze geeft Emèl een knuffel en zegt: ‘Je oom Mano is er al. We hebben hem vanmorgen opgehaald bij de bushalte.’

Snel loopt Emèl naar binnen.
Aan de keukentafel zitten zijn vader,
zijn zusje Ela en ... oom Mano!
Emèl ziet dat er grote, knalrode
appels in de fruitschaal liggen.
Ha, daar heeft hij net zin in!

Hij pakt een appel en ploft neer naast zijn oom. ‘Hé kerel!’ zegt oom Mano. ‘Wat heb ik jou lang niet gezien!’ Hij geeft Emèl een stevige aai over zijn hoofd.

Emèl slaat zijn armen om oom Mano heen en voelt een blije kriebel in zijn buik. Wat heeft hij zijn oom gemist! Er raakt een blaadje los van zijn stekels. Oom Mano pakt het op en zegt:

‘Volgens mij heb jij een drukke dag gehad!’
Emèl kijkt zijn oom aan en zegt: ‘Ja, dat klopt.’
Hij vertelt over school, zijn klasgenoten en het tikkertje spelen in de pauze.

‘Gaaf!’ zegt oom Mano. ‘Kun je ze een beetje bijhouden?’

Emèl wil niet zeggen dat hij tikkertje niet leuk vindt en dat hij helemaal niet snel was. Dus knikt hij. Maar dan klinkt het stemmetje van zijn zusje Ela: ‘Tikkertje vind jij toch helemaal niet leuk?’ Ook papa kijkt hem vragend aan. Pff, waar

bemoeien ze zich mee? Hij was met oom Mano aan het praten, niet met papa en Ela! Hij balt zijn vuisten. Waarom zeuren ze zo? Hij wil het er niet over hebben! Boos staat hij op en stampst naar zijn kamer. De deur slaat hij met een klap achter zich dicht.

2 Puzzelstukjes

KLOP, KLOP. ‘Mag ik binnenkomen?’ De deurklink gaat naar beneden, en oom Mano kijkt om het hoekje van de deur.

Emèl knikt. Zijn oom loopt naar binnen en gaat naast hem zitten.

‘Sorry dat ik ineens wegliep’, zegt Emèl een beetje verlegen.

‘Dat geeft niets, jongen. Die momenten hebben we allemaal weleens’, antwoordt oom Mano glimlachend.

Even is het stil. Dan vertelt Emèl: ‘Ik heb eigenlijk nooit zin om tikkertje te spelen, maar ik doe het toch.’ Hij zucht.

Oom Mano kijkt hem vriendelijk aan. ‘En weet je ook waarom je het toch doet?’ vraagt hij rustig. Dat weet Emèl wel, maar zou hij het durven zeggen? Oom Mano geeft hem een bemoedigend knikje, en dan rollen de woorden ineens uit zijn mond: ‘Omdat ik denk dat ze me anders misschien niet meer aardig vinden.’

Gelukkig begint oom Mano niet te lachen.
Hij knikt ernstig en zwijgt.
'Heb jij weleens iets gedaan wat je eigenlijk niet wilde of waar je geen zin in had?' vraagt Emèl.

Hij durft ineens veel beter, omdat hij merkt dat oom Mano echt naar hem luistert.
Oom Mano denkt even na en zegt: 'Je bedoelt of ik me weleens heb aangepast?'

Emèl kijkt zijn oom vragend aan. 'Ik weet niet precies wat dat betekent', zegt hij eerlijk. Zou oom Mano hem nu dom vinden? 'Goed dat je het zegt', antwoordt oom Mano. 'Ik zal het proberen uit te leggen. Wanneer past

een puzzelstukje aan een ander stukje?' Emèl denkt even na. Hij heeft wel een idee, maar misschien is dat niet het antwoord dat zijn oom van hem verwacht. 'Als ze precies aan elkaar passen', antwoordt hij uiteindelijk.

Oom Mano knikt. ‘Dat klopt. En wat gebeurt er als je twee puzzelstukjes aan elkaar legt die eigenlijk niet precies passen?’

Dat weet Emèl heel goed. ‘Dan gaat er een kapot, of hij wordt krom.’

‘Inderdaad. En wanneer jij of ik ons aanpassen, gaan we ons gedragen hoe een ander dat wil. Jij bent steeds tikkertje gaan spelen, terwijl je bijvoorbeeld wilde schommelen. Je lijkt dan een beetje op een puzzelstukje dat eigenlijk niet past bij het andere stukje. En weet je,’ vertelt oom Mano verder, ‘iedereen past zich weleens aan. Je kunt niet altijd je zin krijgen. De ene keer pas jij je aan en de andere keer een ander. Dat is heel normaal.’

Emèl is even stil. ‘Maar ik denk dat ik me heel vaak aanpas,’ zegt hij dan zachtjes.

Oom Mano kijkt Emèl aan. ‘Dat voelt vast vervelend’, zegt hij.

Emèl knikt. Hij is steeds vaker boos of verdrietig vanbinnen, vertelt hij aan zijn oom.

‘Dat snap ik. Aanpassen is goed, als je het maar niet te veel doet’, zegt oom Mano. Hij legt zijn arm om Emèl heen en trekt hem even tegen zich aan. Dan staat hij op en vraagt: ‘Zal ik eens een verhaal vertellen over mijn vriend Leo uit Afrika? Die kon zich pas aanpassen!’

Dat lijkt Emèl wel wat.

‘Loop dan maar mee naar mijn kamer. Ik wil je iets laten zien.’

Emèl springt van zijn bed af en loopt snel achter zijn oom aan. Wat zou oom Mano hem willen laten zien?